

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 482. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm25987.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Marcellus skal allerede, som en Grønskolling, have udmærket sig i den første Puniske Krig, men havde dog i alle Maader vundet sit Navn (han hedde ellers Marcus) som *Martis-Søn*, fra *Gallerne*, hvis Konge, *Viridomar*, han slog med egen Haand og førde hans gyldne Rustning, sat paa et Skabilken, stadselig i Triumph, og Noget af det Første, Romerne gjorde efter Blod-Badet ved *Cannæ*, var ikke blot, ligesom i Galler-Krigen, levende at begrave Græker og Galler paa Øxen-Torvet, men ogsaa at kalde Galler-Skrækken, *Marcellus*, tilbage fra *Sicilien*, hvor han hidtil havde havt sin Post**Livius XXII. 57. Plutarks Marcellus.* Saasnart *Fabius* og han imidlertid havde lært *Hannibal*, at Romerne kunde endnu i mange Aar holde ham Stangen, naar de opgav den forfængelige Ære at sidde ham paa Hovedet, maatte *Marcellus* over til *Sicilien*, hvor det begyndte at see galt ud, thi Romerne havde ikke nænt at lægge Besætning i *Syrakus*, saalænge deres gode gamle Ven, *Hiero*, levede og vogtede sig saa omhyggelig for at give mindste Anledning, og vel havde de, paa Rygtet om hans dødelige Afgang, strax sendt en Flaade derhen ad, for heller at være i Visse end i Vove, men ved Forbjerget *Pachynum* (*Passaro*) hørde de, han levede endnu og vendte derfor mere ædelmodig end forsigtig tilbage til *Lilybæum*. Nu lagde nemlig *Hiero* sig til at døe i den forstyrrede Tid efter Slaget ved *Cannæ*, og da de Romerske Gesandter kom til hans Sønne-Søn *Hjeronymus*, der skulde arve ham, for dog i det Mindste at fornye Forbundet, var Drengen uartig nok til at svare: han beklagede de *stak483kels Romere*, som *Karthaginerne* var saa *slemme ved* i Italien, men han fandt ikke sin Regning ved at holde halvt med dem. Sagen var naturligviis, at han stod i Handel om det Halve af *Sicilien* med *Hannibal*, der vel ikke vilde nøies med den Øe, men nok tage den med, og havde desaaarsag skikket et Par af sine Kreaturer: *Hippokrates* og *Epikydes*, *Karthaginerne* af Byrd men *Syrakusaner* af Herkomst, derover, til at være den unge Herres egenlige Formyndere**Polyb* (*Gesandtskabs-Brudstykker*) VIII. *Livius XXIV. 4-6.* Vel fik *Hjeronymus* snart afhersket, men Mordet paa ham gjorde kun Ondt værre; thi de to maskerede *Karthaginerne* spillede deres tvetydige Rolle saa godt, at de blev Mestere af *Syrakus*, og den *Karthaginensiske Flaade* var i *Far-Vandet*, saa nu var der ingen Umage at spare og ingen Tid at spille**Livius XXIV. 21-32. Plutarks Marcellus.* *Marcel* satte derfor an paa Staden fra alle Sider, men ogsaa det var en farlig Sag, thi Byen laae høit og havde en *Mathematiker* inden *Murene*, som tillige var en *Tusind-Konstner*, og skiøndt han sagtens tog Munden for fuld, da han fortalte Kong *Hiero*, han kunde spille Bold med hele Jorden, naar han blot havde *Fod-Fæste* udenfor den, saa spillede han dog virkelig Romerne saa mange Puds, baade med *Blider* og *Kraner*, at de snart fandt det raadeligst blot, saavidt mueligt, at indspærre Byen og lure paa Leilighed. Der kom imidlertid ogsaa En, efter otte Maaneders Forløb, hvorved *Marcellus* en Nat stjal sig ind i Byen, og skiøndt *Slots-Holmen* (*Akradine*) der havde sin egen Befæstning og *Tilstyd* af den *Karthaginensiske Flaade*, endnu trodsede enstund, faldt den dog ogsaa omsider, ved *Forræderi*, i Romernes Hænder, hvorpaa der blev gjort reent Bord overalt og vankede saa umaadeligt Bytte, at Man fandt, det svarede omtrent ligesaa godt Regning, som om det 484 havde været *Karthago selv*. *Mathematiker*en, den berømte *Archimedes*, der endnu slog *Cirkler*, da Staden blev taget, fik naturligviis sit *Bane-Saar*, og skiøndt det skal have gjort *Marcel* bitterlig ondt, lader det dog til, han ikke engang har kunnet opdage, hvordan *Tusind-Konstner*en kom af Dage; thi *Plutark* har ikke mindre end tre forskellige *Beretninger*, der alle maae have været løse *Rygter*, siden han Ingen af dem tør foretrække. Lægger Man imidlertid hans *Konst*, *Byens faste Beliggenhed* og *Karthaginerne*s *Sømagt* i den ene *Vægt-Skaal*, og seer, der er ikke engang en *Romersk Helte-Giærning* at lægge i den Anden, men at blot *Tiden*, *Pesten* og den *Karthaginensiske Admiral Bomilkars* pludselige *Skræk* for at maale sig med en *daarlig Romersk Flaade*, gav *Marcellus* *Over-Magten*, da fristes Man vel ikke til at tvivle om, at *Romerne* jo havde *Lykken* med dem**Polyb* (*Brudstykker*) VIII. 5-8. *Livius XXIV. 33-34. XXV. 23-31. Plutarks Marcellus.*